

Shabbos Parshas Terumah - February 25, 2023 הדלקת נרות שבת - 5:23 ן זמן קריאת שמע / מ"א - 8:47 ן זמן קריאת שמע / הגר"א - 9:23 ן סוף זמו תפילה/הגר"א - 10:19

זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:39 שקיעת החמה שבת קודש – 5:42 מוצש"ק צאת הכוכבים – 6:32 צאה"כ / לרבינו תם – 6:54 מאת הגהיצ רבי גמליאל חכתן רביטביץ שליטיא, ריו שטר השטויי

עמהם. אולם אחר שכבר נתלכלכו בחטא. שוב לא היתה האהבה עזה כמקודם. ושוב לא היתה ההשראה ביניהם מתור צמצום. והוצרכו להרחיב את הבית. עד שאמר הקב״ה ׳השמים כסאי׳ וגו׳. ועלינו לדעת שמידת האהבה של הקב״ה אינה רק ׳דומה׳ לשל הבריות. אלא היא גם תוצאה ממנה. כי זכינו לאהבתו במידה כנגד מידה. וכל עוד שהיתה האהבה שוררת ביז בני ישראל. זכו לחז מיוחר בעיני הקב״ה ואיוה הקב״ה להשרות שכינתו ביניהם. אולם ככל שנחלשה האהבה ביניהם נחלש גם זה החן בעיניו ולא ראה לנכון לצמצם כל כך שכינתו כדי להיות קרוב עליהם ביותר, וברבות הימים שכנעדרה האהבה והיתה מהם והלאה. שוב לא רצה הקב״ה להשרות שכינתו ביניהם. וזה היה הגורם לחורבז בית שני כמובא בגמרא (יומא טי) שבזמן בית שני היו עוסקין בתורה ובמצות ובגמילות חסדים ואעפ״כ חרב בו בית המקדש ונצשה פירוד ביו ישראל לבוראם. וזאת מפני שהיתה ביניהם שנאת חנם. ומאז עדייז לא נושענו. כי עדייז לא באנו שוב לאותה אהבה שזקוקים אנו כדי להשרות את השכינה בינינו. ולא רק שלא זכינו לאותה אהבה. אלא מאז מרקד היצר בתכסיסי השנאה והמחלוקת. המתרבה מיום ליום. וכל כובד משקלו מטיל הוא בזה הדבר. בידעו שזהו הנחוץ לנו ביותר. כי לא מצא הקב״ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום. ואיז לר ברכה יתירה מהשראת השכינה ביניהם.

הוא אשר דיבר **האלשיר** הק׳ על מאמר הכתוב (לעיל פסוק ה) ׳ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' דהכוונה היא בלב כל אחד ואחד. ובפיוטו של **בעל החרדים** נאמר ׳בלבבי משכז אבנה להדר כבודו׳. כי כשהלבבות מתקרבים אחד להזולת ומתעוררת האהבה בין אדם לחבירו, וחפץ כל אחד לקמץ משלו לטובת זולתו מתעוררת גם רצוז לשכינה הקרושה לדור בינינו. ונמצא שטהרת לבבו של כל

אחד ואחד ממשיך את השכינה הקדושה למטה. ובונה בכך את בית העולמים. לגמור רק על זה צריך לבקש מאת הקב״ה ובלהיות בוטח בו שיעזרהו על גמר של המעשה מצוה. וכתב ״ואם יזדמנו הסבות ויתכז גמר המעשה בעבודתו. אשר קדמה בחירתנו בה. יהיה לנו השכר הגדול על הבחירה בעבודה ועל הכוונה לעשותה ועל השלמת מעשיה באברים הנראים. ואם ימנע מז האברים גמר המעשה, יהיה לנו שכר הבחירה והכוונה. כאשר זכרנו במה שקדם. וכז העונש על העבירה". עכ"ל. הרי מבואר בדברי החובת הלבבות שאפילו אם אחד לא הצליח אדם במעשה מצוה שביקש לעשות. עדייז יש לו שכר כאילו עשהו. שאיז הגמר של המעשה מצוה ביכולתו לעשותו. רק מוטלת על האדם "רק להשתדל" לעשות המעשה מצוה.

ועל פי יסוד זה ביאור **הבינה לעיתים** (דרוש לג) מאמרו של חז"ל (מגילה ו. ב): "יגעתי ולא מצאתי אל תאמיו". וכתב וז"ל: כלומר: אם כשיגעת בתורה, לא יכולת - למצוא בה מאומה. כי לא הגיע שכלך לעומקו של אותו דבר, או לאיזה מונע אחר אל תאמז שהוא כן באמת שלא מצאת; כי אדרבה, מצאת הרבה, לפי שהיגיעה עצמד היא המציאה. ותיחשב לר להשגת תכלית". עכת"ד. הרי שכוונת חז"ל במה שאמרו "יגעתי ולא מצאתי אל תאמיו". איז הכוונה משום שלבסוף ישיג את המציאה, ובלסוף יזכה שיבין את התורה ע"י היגיעה והעמילות. אלא כוונת חז"ל הוא שעצם היגיעה הוא המציאה. ואם יגע בתורה זכה למציאה. שהיגיעה עצמה היא המציאה! והטעם כנ״ל. שמוטלת על האדם רק להשתדל. ואם יגע. זכה למציאת התורה!

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (68). Tevilas Keilim: Mishloach Manos Are Mishloach Manos utensils obligated in tevilah? On Purim many people like to send Mishloach Manos in jars, travs and dishes, rather than disposable pans. If these containers are metal or glass [or glazed china according to the *minhag* that we *toivel* them], can the sender put food in them as is and send them, or does he have to *toivel* them first? Putting them into a paper napkin inside the utensil so that the food doesn't touch the utensil, is not a solution to exempt from immersing (1).

Halachic Ouestions. There are number of questions a *Posek* debates regarding details of this case. 1) Are utensils that are presently by a seller or giver of presents, considered as klei seuda - meal time utensils, to require tevila? 2) If they do not yet need tevila, will tevila done at that time be valid? 3) At what point do the utensils given to the recipient definitely become *klei seuda* to obligate them in *tevila*? Do we say that the user can use it and even eat from it this first time or maybe it becomes *klei seuda* as soon as he starts to eat from it? 4) If the giver is *mezakeh* - should attach a note stating that the utensil was toiveled.

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלו שליט"א, מאת האש דר מאיט"א הייטס דראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס

transfers ownership - to the recipients, does that definitely make them *klei seuda* or do we have to be worried that the receiver himself might not use it and pass it on to another person? Procedure. Because of all these questions, some Poskim suggest to send in disposables or plastic (2). If one wants to send in a "better" container, he should use glazed china or glass [not metal] which are Rabbinic obligations and can more easily rely on the lenient views in the above mentioned questions [and use breira in being *mezaka* for many]. Then he can go one of two ways:

1) Not *toivel* them and rely on the opinions that they are not yet obligated in tevila. He should attach a note to the utensil stating that the utensil was not yet immersed. 2) If he wants to go to the trouble of *toiveling* them [and probably be doing according to more opinions] he should put the utensils in a bag and ask a non family member to pick up the bag to take ownership on behalf of all the recipients and then toivel them. If one wants to suspect that the recipient might pass it on, he should not make a beracha. He

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – נזיר כח.

האיש מדיר את בנו" son behalf of his (האיש מדיר את בנו") האיש מדיר את בנו". There seems to be a האיש מדיר את בנו to be responsible to make sure it gets done since the אל האב to be responsible to make sure it gets done since the איז קאנו מעות מעות מעות מעות מעות איז pimarily a asks [מגילה יט:] why can't a מוציא be מוציא dand a מוציא asks [מגילה יט:] why can't a מוציא be מוציא be מוציא מ with the אדרבע they are both אדרבע is קטע answers that the אנילה for a גדול is אנילה is a double איז א s a double איז א גדול (1) דרבע 1). ברהמ"ז has a היוב and יוב and יוב But in a case I ברכות ב' but in a case ומפיק חד דרבט has a ברהמ"ז has a היוב has a ברמ"ז לא אתי תרי דרבט ומפיק חד דרבט ומפיק הוד דרבט ומפיק הוד דרבט ומפיק הוד דרבט וומפיק הו because of דרבנן, he would be able to be גדול a מוציא because then it would be 1 דרבנן because then it would be the דרבנן because then it would be 1 דרבנן דרבען 1 מוציא. The איז brings the **רמב**"ן who says a גדול a מוציא can't be גדול a מוציא because (שם) ריון but his father's and he is therefore not considered a אינב דרבע and may not be מוציא anvbody. We see that the היעב holds there isn't a היעבא on the היער on the היער.

The מנח"ח brings the איז איז that savs a מנח"ח spinos the מנח"ח. The מנח"ח sks what's the מנח"ח, why shouldn't there be א די of *chinuch* like all other *mitzvos*? He guotes from a "תכם אחד" that since the purpose of הענד is to train the קטן for when he is a is that there still is a מעו"ח The מעו"ח, The מעט"ח, however, savs this explanation is "דרוק" because we see in our case that a father may on behalf of his son because of chinuch, even though his son may never be a nazir when he gets older! So too, he should be

The אנית רכ"ה סי ב'ו **רמ"א** brings that when one's son becomes a גדול he makes the *beracha* of "ברוד שפטרני". The משנה ברורה that until now the father is גענש בשחטא הבו because he wasn't מחנד him properly, but once he becomes a גענש בשחטא הנו is now on the son to be be prevent מיד**ושי מרי"ץ חיות** (כאון). או be avirius asys הידושי מרי"ץ איות (כאון) או be explains that the ענין of *chinuch* is to prevent from being a burden on a person. If one was free from performing mitzvos as a minor and the instant he became a gadol would be immediately בחזייב in all *mitzvos*, it would be a big burden on him. Therefore. ראניה instituted the *chivuv* of *chinuch* (ראנד לנער על פי דרכו) to make him גיירות and ease his transition. If so, גיל במצות that are not a *chivuy* to do, how can we say האב מדיר את בני It's possible to live one's entire life and not be a nazir, so why does he need this mitzvah of chinuch? He bleibs with a צע"ג He also brings the איטה מהובצת who answers this הבלת נזירות is to teach the child the פרישות of שיטה מהובצת who answers this הבלת נזירות is to teach the child the פרישות אוגע איין הרא"ש.

(1) כפי הגמו"ר שלמה זלמן אוירבאך זצ"ל במנחת שלמה ביסויה (2) הוא היה אומר זגמו"ר ניסו קרליא זצ"ל. מובא בס' הבית בכשרותו ורב דונר עמ' 100

R' Yitzchok Dov Koppelman zt"l (Nitzotzei Ohr) would sav:

"צפית אתו זהב טהור מבית ומרוץ תצפנו - Daas Zekainim notes that a Talmid Chacham is like the Aron and must be pure inside and out. Where does one begin - on the inside or on the outside (the clothes of a Talmid Chacham)? The Torah tells us first inside then outside. First, one begins with the internal strivings of being a Talmid Chacham. Thereafter, one can grow to the outside of the *Talmid Chacham's* appearance. If one begins the other way around, he appears to be a faker."

A Wise Man would say: "How vain it is to sit down to write when you have not stood up to live."

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing	Daven to '7 with all your heart & respect Sign tool (Verifiable IKS Master List now over 103,950)	פוקדש לעי"ג הרב פאיר שרגא ב"ר אליהו זצ"ל, יארצייט ו' אדר הבעל"ט תהא נשמתו צרורה בצרור החיים
(845)352-8533	855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomayim.org	

רש״י: לא די לנו]. אמר רב הונא: קראי כתיבי, מעיקרא כתיב (כה, כב) זינועדתי לר שם ודברתי אתר מעל הכפרת׳. ותניא: ארוז תשעה וכפורת טפח – הרי כאז עשרה. רש"י: דרי כאז צשרה – גובה מז הקרקע. הרי שהקב"ה משרה שכינתו בעשרה טפחים סמור לקרקע. ועוד: באורד הכפורת באמתה וחצי.] וכתיב (מלכים-א ו. ב) והבית אשר בנה המלך שלמה לה' ששים אמה ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו. ולבסוף בתיב (ישעיהו סו. א) כה אמר ה' השמים כסאי והארז הדום רגלי איזה בית אשר תבנו לי וגו'. [רש״י: ולבסוף – בבית המקדש היה גבוה שלשים אמה. ואורכו ששים. וכשחטאו אמר להם איזה בית אשר תבנו לי שתוכל שכינתי להיות מצומצמת בתוכון). עכ״ל. התמצית הנלמד מזה המאמר הוא. שהמבחן אם מידת האהבה שוררת בין ישראל זיא סבילת הצמצום. אם האהבה אכז שוררת ביז ישראל. גוברת אהבה זו על אהבת התענוגים החומריים. ועל כז מעדיה כל אחד לוותר משלו כדי להנות את חבירו. אולם שהאהבה נעדרת ח״ו. ואיז האהבה משמשת אלא לענינים חומריים. אז חפץ כל אחד. בתענוגיו. וכתוצאה מכר מתעוררת גם השנאה. כי כ״א חושש שמא יטול השני משלו... ועל זה הוסיף רב הונא שהקב״ה מתנהג עם ישראל באותה מידה. כי כל עוד שהיתה אהבה עזה ביז הקב״ה לישראל צמצם את עצמו מאוד כדי להשרות שכינתו ליטודים נאת דרב אברדם דנטול אבשטיין שלט"א, בעבלס שדה אברדני

שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים

אשר על ארן העדת ... (כה-כב) - אהבת ישראל מעלתה ותועלתה

יתא בגמרא (סנהררין ז.): ׳ההוא דהוה קאמר ואזיל: כי רחימתין הוה עזיזא [רש״י:

שאהבתנו היתה עזה ביני לאשתין אפותיא דספסירא שכיבו. ורש״י: על רוחב הסייף:

יינו שוכבים שנינו] השתא דלא עזיזא רחימתיז – פוריא בר שיתיז גרמידי לא סגי לז.

טיב

ন্দ্র

5

ועשית מנרת זהב מהור מקשה תעשה המנורה ירכה וקנה גביעיה בפתריה ופרחיה ... (כה-לא) – בענין עבודת האדם הוא רק להשתדל רש״י וז״ל: ״תיעשה המנורה, מאליה, לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקרוש. ור הוא השלר את הככר לאור והיא נעשית מאליה. לכר לא נכתב תעשה". עכ"ל. והנה תמוה מאוד. שהקב"ה יודע העתידות. וידע שמשה רבינו יתקשה בעשייתה. ע״כ משה רבינו טרח ביגיעה ועמילות עד מאוד. לעשות את המנורה, ולא נתייאש משום שהיה חו״ש עצל, א״כ מדוע ציוה השי״ת שיעשה מנורה דוקא באופן כזה, שאינו ביכולתו לעשותה, ונראה לומר בעזה״ת. דמבואר מזה יסוד גדול בעניז כל עבודת השי״ת וכל עשיית מעשה מצות. דהתורה הקדושה בא ללמדנו. דהגם שאדם יכול היות בוחר ולעשות ההשתדלות לקיים מעשה מצוה. מכל מקום לעניז הגמר מעשה. צריר סייעתא דשמיא לגמורה. דהגמר של מעשה מצוה. אינו בכלל בידינו לעשות. וכמו שאמרו חז"ל בגמ' קידושיו (מ. א): "אמר רב אסי אפילו חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה", ע"כ. הרי אם אחר ביקש לעשות איזה מצוה ונאנס ולא היה ביכולתו לעשותו. עדייז יש לו שכר כאילו עשה אותו מצוה. וכז האריר **החובת הלבבות** (שער ד'. פ"ר) שעל הגמר מעשה אינו ביכולת של אדם

<u>מעשה אבות</u> סימן

ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל ... (כה-ככ) **R'** Yitzchok Zilberstein shlita told over the following remarkable story. One night, the phone rang in his home. One of the foremost pillars of Torah in our generation was on the line, a man who donates vast sums to mosdos HaTorah. He said he urgently needed to speak to the Rav. Although he wasn't feeling well, he agreed. This is how the conversation went.

The night before, he'd been to the Rav's father-in-law, R' Shalom Yosef Elyashiv zt'l, and introduced himself as one who donates generously to *veshivos*. Then he asked for a *beracha* that his descendants should all become *bnei Torah*.

"R' Elyashiv gave me this beracha with great joy," the man reported, "but then I asked that he add a beracha for them to have a strong desire to learn *Torah*. He wagged his finger, indicating that he was not going to give that *beracha*."

"That is not up to me," said the great *Posek Hador*. "If you want children who have a strong desire to learn *Torah*, then it is clearly up to you, not me." The philanthropist was deeply disappointed and upset with this remark, and wanted R' Zilberstein to explain the incident. Why did R' Elyashiv refuse to give him this beracha?

R' Zilberstein tried to comfort him. He told him that it was clear that R' Elyashiv had nothing against him. He was just expressing the Torah's view that only a father can instill love of Talmud Torah into his children. He further told him that if his children saw him snatch every possible moment for *Limud haTorah*, and he did it with a *ratzon*, a free will, and not like one who was being forced into it by some invisible demon, they will learn that *Torah* is the most important thing. "They will see that you learn *Torah* with more drive than you do anything else, and they will want to do as you do."

So that he could understand what it means to have a strong desire to learn *Torah*, the *Rav* told him about something that happened years before, just before an important, official state event - a spectacle that everyone went to watch, even many veshivah bachurim couldn't resist. One of the best bachurim in the Slabodka Yeshivah told him, "Davka now, when so many people are not in the *beis medrash* learning, let's get a taste of true *Torah*. Let's go to *Ponevezh* and listen to a *shiur* given by R' Shmuel Rozovsky zt"l." R' Shmuel Rozovsky was one of those who personified a drive for Talmud Torah. Bachurim left his shiurim oozing joy and spiritual satisfaction. Where did R' Shmuel get that incredible drive and love of Torah?

It was common knowledge years ago, that R' Shmuel's father, R' Michel Dovid Rozovsky zt"l, did everything possible so that his son would become a *talmid chacham*. He paid one of the best *bachurim* in the *yeshivah* to learn with his son. This bachur was brilliant. At eighteen, he served on R' Chaim Ozer's beis din in Vilna. The bachur's name was Yisroel Gustman. who went on to become one of the greatest educators and Roshei Yeshivah of the previous generation. One could see on his face just how pleasurable he considered learning Torah.

After a few days of learning with young Shmuel Rozovsky, **R' Yisroel Gustman** zt"¹ told his father that he did not wish to accept money for learning with his son anymore. R' Michel Dovid's pleas made no impression on him.

"I did not say that I was not going to continue learning with him," R' Gustman said. "It's just that I was taking money on false pretenses. When I accepted money, it was because I thought it was going to be an effort, a job for me to learn with a young boy. But this is no job! I could never take money for learning with such a delightful *chavrusa*!"

One evening, R' Michel Dovid saw them learning together with such pleasure that he joined with them. He didn't stand on his own honor - he sat down to learn with his son and the yeshivah bachur. What did R' Shmuel learn from that? That an intense desire to learn *Torah* removes all thought of self, so that his father could sit down to learn with his child and a young man.

"That's what R' Elyashiv was telling you," explained R' Zilberstein to the philanthropist. "If you show your children that you have an intense desire to learn Torah, and you set a personal example of doing so, believe me, they will imitate you. They will also have a strong desire to learn Torah. A beracha isn't what's needed here." (Adapted from "A Treasury of Stories for Rabbis & Teachers")

ויפסלו בני שלכה ובני חירום והגבלים ויכינו ארפה ויפסלו בני שלכה ובני חירום והגבלים ויכינו ארפה ויכינו ארפים איה-לבו האבנים לבנות הבית (מלכים איה-לב) אר ארפים איה-לבו הנורהנ

was expended during the process of building the *Mishkan* just in order to beautify it. And while it was important for Hashem's "home" to be beautiful and grand, Chazal tell us that Shlomo HaMelech designed the Bais Hamikdash to be even more exquisite by utilizing the services of the gentile King Chiram of Tzur, who maintained the highest quality of wood at the time. But just as the Mishkan needed to be built "לשמה" - purely for the sake of heaven, the Bais Hamikdash also needed to be built "לשמה" as well. So, how was Shlomo HaMelech allowed to employ the services of a gentile? **Chacham Ovadiah Yosef** zt"l (Yechaveh Daas 6:41)

Moshe Rabbeinu set the precedent for how the "House of explains that the **Maharik** compares the building of a *sukkah* Hashem" was meant to be constructed. In fact, much effort to that of building the Mishkan, and subsequently, the Bais *Hamikdash.* He explains that while it is preferable for all the work to be done by faithful Jews, if a gentile was hired by a Jew to build a *sukkah*, some would say that no extra *melacha* is needed - even the preferable fixing of the *schach* - since the halacha is that "hired work is considered like work of the employer" (Machane Ephraim, Hilchos Shluchim 11).

> Therefore, although it would have been better to have only Jews building the *Bais Hamikdash* fully, since King Chiram was the best artisan for the job, by hiring him, it was as though he was an extension of Shlomo HaMelech, and the work was thus considered done "לשמה"

והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחוו ... (כה-כ)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

The Cheruvim depicted a human child-like figure, and yet it had wings. What is the significance of these wings? Only as a possibility, we may say that the concept being conveyed is that although you are only human, if you try, you can soar way beyond your normal capabilities! If one puts in the effort, he has the ability to reach the height of actual angels! More so, although we are only mortals, a Yid can act as an angel. Throughout the generations, so many Yidden demonstrated mesiras *nefesh* to the level of *malachim*. In the fields of *kashrus*, *tzniyus*, *limud haTorah*, giving of themselves for others etc. *mi* k'amcho Yisroel! The Cheruvim represent this possibility that every Yid contains within him.

But why did the *Cheruvim* have the appearance of a child? What is the significance of a child as opposed to an adult? The Vilna Gaon zt" quotes a Gemara in Bava Kama (92b). The Gemara there looks to find the source of the rabbinic maxim ימנא הא מילתא דאמרי אינשי, כד הויען זוטרי לגברי, השתא דקשישנא לדרדקי" (When we were small (young) we were big, now that we are big (old), we are small." He explains based on a Medrash as follows. A chick is helpless and needs its mother chicken to tend to its needs. So too, when young children grow, they feel in control and shun their parents' assistance. Similarly, when Klal Yisroel left Mitzravim they were still fearful of Pharaoh and craved Hashem's protection. Soon after, they felt secure enough on their own, which led to the *dor hamidbar's* retribution. Thus, a child's vulnerability is the *kiyum* of our eternal relationship with the *shechinah*. Hence, the *Cheruvim* mirror a child, that teaches us this lesson.

Additionally, a young person is more inclined to have aspirations, as they are infused with idealism and youthful vigor. The *Torah* is teaching us to always have goals and to strive to reach them, even as we age.

May we be zoche b'ezras Hashem to the tachlis of the Mishkan - "ושכנתי בתוכם" with the בב"א, בנין בית השלישי

משל למה הדבר דומה ועשית מנרת זהב מהור מקשה תעשה המנורה ... (כה-לא)

A delegation of *meshulachim* arrived in the city of Volozhin to collect money for a Yeshivah in a distant city. They knocked on door after door, but to their dismay, most people contributed only very paltry sums of money. Someone explained to them that people were likely annoyed that they had come to Volozhin to collect funds for a distant Yeshivah when Volozhin had its own Yeshivah to support.

When **R' Chaim Brisker** *zt*"*l*, *Rosh Yeshivah* in Volozhin at the time, heard that the *meshulachim* were deeply disappointed that they'd have to return home without the funds they'd hoped to collect, he asked them to wait a little and then quickly called a meeting of the city's important dignitaries. There he related the following story:

many countries. Since he couldn't be everywhere at once, he appointed a different manager to each branch of his business.

Each manager strove to make sure that his branch of the business performed well. In truth however, none really cared about the company, they just wanted to please the boss.

Eventually, the wealthy man brought his son into the business. The son traveled throughout his father's business affairs to oversee the entire business; and business boomed! Because the son cared about his father's business as a whole.

R' Chaim explained, "We are *Hashem's* children. We have to worry about His whole business, not just our own branch!" נמשל: The Menorah in the Mishkan was not made of a combination of parts screwed or welded together; rather, it was a single slab hammered into shape. When we read about the *Menorah*, we should remember, this serves as a symbol of

There was once a wealthy man who had business affairs in unity in *Klal Yisroel*, even today!

משנכנם אדר מרבים בשמחה ... (תזנית כמ.)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM

Adar is the month of joy, with the climax on the 15th day of the month being Purim. How do we enter this month and feel a surge of happiness? Doesn't a person have to work on being happy? It doesn't just come naturally. Well, the answer is that of course, lasting happiness takes work. It takes time, effort and preparation. And this is why the Shabbos before Rosh Chodesh Adar is always Shabbos Shekalim. The greatest way to be happy is by giving. Contrary to popular belief, since the world out there tells us that the way to be happy is by indulging yourself in all of your desires, we know that this is the furthest thing from the truth. In fact, the *Torah* teaches us that the way to find fulfillment and joy is by thinking about others and giving to them.

People who are focused on themselves are usually thinking about what they are missing. They are preoccupied with what they need and what is not good about their lives. But when a person thinks about others, he is usually thinking about what the the other person needs and how he can help them. This fills a person with satisfaction and *simcha*. There are those who claim that they are not in a position to give. They don't have money, they don't have time. This is absolutely not true. The prerequisite to giving is *ratzon*, the desire to help another. Everyone has what to give, no matter how little you have. Rabbi Akiva and Rachel were so poor that they had nothing but straw on which they slept, yet when someone came asking for a little straw for his wife who just gave birth, they were thrilled to give away some of their straw, the only thing they had, in order to help a fellow yid.

Perhaps this is why we give a machatzis hashekel. Everyone has to see themselves as a half. But everyone also has to see themselves as being able to give half of whatever they have to someone else. If you have even a little, you can always cut it in half and give to someone else. This is the way we emulate *Hashem*. This is the way we become happy people, and with this mindset we enter into the month of ADAR and hold onto the power and joy of giving to others so that it will light up our entire lives.